

sedvansmæssig har udviklet sig. Med Hensyn til, hvorledes dette Forhold har udviklet sig, skal jeg med den høitærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse en ganske kort Udtalelse af et Medlem af den i Aaret 1873 nedsatte Fiskerikommission, nemlig Fisker Willumsen fra Snekkersøen. Denne Udtalelse findes i denne Fiskerikommissionens trykte Protokol, men det er et meget sjældent Bærk, som er særdeles vanskeligt at faae, da det kun er trykt i 12 a 14 Exemplarer i det Hele. I et Møde i denne Fiskerikommission udtalte Fisker Willumsen i Anledning af, at det var bragt paa Tale, at der havde været Konflikt imellem danske og svenske Fiskere i Storehelt, at i Drefund, hvor der jo var langt mere, ja maaske daglig Anledning for de svenske og danske Fiskere til at komme i Strid end i Beltet, enedes man fortreffelig og fiske islang Side om Side, snart under den ene og snart under den anden Kyst, uden at der engang opstod saameget Kjøpveri som imellem hvert Lands Fiskere indbyrdes. Man maatte meget fragaade, at der paataentes nogen Forandring i disse gennem mange Aar rodfæstede Forhold, eller at der foretoges Noget, der kunde medføre, at Enhver henvises til sin Side, hvorved han antog, at navnlig de Danske vilde være værst farnede. Der er dernæst tilføjet Protokollen en Bemærkning fra Fiskerikommissionens daværende Formand, Birkedommer Fiedler, hvori han erkjender Afgietheden af Willumsens Bemærkninger, men tilføjer som sin Anskuelse, at Sagen stiller sig anderledes i Beltet, hvor begge Kyster og alle Derne ere danske, og hvor der derfor ikke skjønnes at være nogen Grund til Gjensidighed. Jeg tror, at dette er en Sætning, som er indlysende, og som jeg derfor tør udtale, uden at jeg dog naturligvis derved har til Hensigt i nogen Maade at foregribe Udvalgets Arbejder, at, naar der skal indrømmes fremmede Fiskere Ret til at fiske paa vort Østerritorium, saa maa det — om jeg saa maa udtrykke mig — bero paa, at der gives Noget for Noget, saa maa det bero paa en Gjensidighed, og kan kun indrømmes i en saadan Udstrækning, at en Gjensidighed virkelig kan komme til Anvendelse. Et saadant Forhold har sedvansmæssig uddannet sig i Sundet, og tildels ogsaa — som det er blevet bemærket fra flere Sider, — ogsaa fra den høitærede Ministers Side — med Hensyn til Fiskeriet i Nærheden af Bornholm, skjøndt ganske vist ikke med saa stor Sikkerhed fra begge Sider som i Sundet. Det forekommer mig klart, at det, dersom man i Virkeligheden gik til at indrømme svenske Fiskere en større og mere almindelig Ret til at fiske paa vort Østerritorium end den, der var betinget af en saadan Gjensidighed, saa vilde det, som den ærede Forespørger nævnte, være ganske overordentlig vanskeligt at værges sig mod, at andre Nationer forlangte ganske den samme Ret for deres Fiskere til at fiske paa dansk Østerritorium.

Birkedommer Fiedler, Regjeringens Fiskerikonfulent og Formand i den Kommission, som jeg tidligere har omtalt, oplyser et Sted i det Materiale, som er meddelt Udvalget, at der i sin Tid af Regjeringen blev nedsat en international Kommission til at ubearbejde et Forslag angaaende internationale Bestemmelser imellem Danmark og Sverige, og at han var Medlem af denne Kommission tilligemed et af den svenske Regjering udnævnt Medlem. Han taler tillige om, at denne Kommission fuldbendte sit Arbejde og afgav sin Betænkning, men at han senere ikke har hørt Noget til Sagen, saa at han ikke veed, hvad der videre er blevet ud af den. Der er jo vel sagtens ikke blevet Noget ud af den. Jeg veed ikke, om den høitærede Minister maatte have dette i sin Erindring, saaledes at han maaske kan give os Oplysning om, af hvilken Marsag man ikke videre har benyttet det Arbejde, som denne internationale Kommission i sin Tid har udført. Det ligger jo nær at formode, at man muligen har villet afvente Fremkomsten af en Fiskerilov for Danmark, hvortil der jo flere Gange har været fremlagt Forslag for Rigsdagen. Det skulde være mig hjært, om den høitærede Minister yderligere kunde oplyse Noget angaaende denne Kommissions Arbejder, og angaaende, hvad der maatte være Marsagen til, at de ikke synes at være blivne benyttede. Den ærede Forespørger stillede Indbringelsen af en Dagsorden i Udligt, men hvorvidt jeg vil kunne tiltræde denne Dagsorden, ser jeg mig ikke istand til for Dieblisset at udtale mig om, da en saadan jo ikke foreligger, og jeg maa altsaa forbeholde mig min Stilling til den.

Forespørgeren (Berg): Det glæder mig, at man, efter som Forhandlingen skrider frem, kommer til Enighed om Udstilligt af Forespørgselsens Indhold. Jeg har saaledes nævnt, at den høitærede Minister uagtet eller rettere sagt efter min Opfattelse trods sin Udtalelse om den bestaaende Retstilstand i Skrivelsen af 15de September 1880 til Politimesteren i Stubbekjøbing, erklærer den tidligere Opfattelse for gyldig, at fremmede Fiskere ikke have Ret til at fiske paa dansk Østerritorium. Den saanne Opfattelse er tiltraadt af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Rimestad) og billiget af andre ærede Talere, og jeg tør saaledes antage, at det er Thingets og Regjeringens enstemmige Opfattelse, at de danske Fiskere have Eneret til Fiskeri paa dansk Østerritorium. At faae dette bragt til samstemmig Erkjendelse her, sætter jeg særdeles stor Pris paa med Hensyn til dette Forhold og paa nærværende Tidspunkt. Det vil altsaa med Hensyn til den anden Del af Forespørgselen ikke være fornødent at gjøre Noget for at faae Lovgivningen ændret i Retning af at faae de danske Fiskere denne Eneret, da de have den. Det er en Selvsølge, at jeg ved at læse Ministerens Skri-